

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (c)
'DAM, GEM. GIRO C 2886
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en tekens afspiegelen ontvrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij aan de belang-en-terezstellingen tusschen de ver-schillende landen steeds scher-per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmond. De toenemende versaking en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeiderklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri-butie volgens algemeen gelden-de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont-wikkeling van het zelfbewust-zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de par-lementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN-DE VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zesde jaargang No 4.
Februari 1933 No 2.

Van Ebert tot Hitler.

Hitler is rijkskanselier. Er is gebeurd, wat al lang door zoo velen is voorspeld. De staatsmacht is in handen van Hitler - van de nationaal-socialisten. En toch maakt eigenlijk niemand zich er erg druk over. Het wordt in het algemeen zoo opgenomen als ledere andere regeringsverandering. En dat is zeker zoo, omdat de overname door de nazi's van de regeering in de bestaande toestand feitelijk geen of heel weinig verandering heeft gebracht.

De verovering van de regeering door de nazi's had men zich gedacht als een marsch op Berlijn zooals Mussolini naar Rome is gemarchoerd. Zoo was de voorstelling bij de nazi's zelf hun propaganda en de inrichting van de S.A. troepen wijzen daarop. Zij wilden het voorbeeld van Mussolini opvolgen, en voor Duitschland de verlossing, de bevrijding van het vaderland brengen.

S.P.D. en K.P.D. strijden tegen de nazi's, omdat deze, evenals de fascistien, de democratie door terreur vervangen en de arbeidersorganisaties willen vernietigen.

Zoo hebben beide richtingen het voorgesteld, en nu Hitler rijkskanselier is geworden, tracht men zich ook te gedragen, alsof er hetzelfde gebeurd is, als toen Mussolini naar Rome marchoerde. De S.A. troepen van de nazi's houden demonstraties en fakkeloptochten, en zoeken daarbij hun kracht te toonen door ruzie en kloppartijen met anderenkenden, en de K.P.D. voornamelijk werkt deze behoefte aan krachtsvertoon in de hand, door de arbeiders te doen gelooven, dat er een revolutionaire situatie is. Maar de krampachtige pogingen van beide kanten om van de a a n v a a r d i n g van de regeering door Hitler iets dergelijks te maken, als wat Mussolini in Italië deed, zijn alleen maar pogingen om het zoo te laten lijken.

Als door het aanvaarden van het rijkskanselierschap door Hitler in de bestaande toestand geen of weinig verandering is gekomen, dan wil dat nog niet zeggen, dat in de Deutsche politiek voor die tijd al niet een verandering had plaatsgevonden. Er was, voor dat Hitler rijkskanselier werd, al een overgang van democratische vormen der politiek naar, zij het dan ook bedekte, dictatuur. De regeeringen Brüning, von Papen en von Schleicher waren regeeringen die zuiver dictatoriaal het bewind voerden. De regeering Brüning kreeg van het parlement zelf opdracht, buiten het parla-

ment om te regeren, en wel volgens art. 48 van de grondwet, dat dit mogelijk maakte. De daarop volgende regeringen von Papen en von Schleicher, beide geïnstalleerd door rijkspresident von Hindenburg, vroegen de rijksdag ook om zoo'n volmacht, zelfstandig, buiten het parlement om te mogen regeren, maar kregen deze niet. Er was in het parlement geen meerderheid te verkrijgen, die het dictatoriaal bewind goedkeurde van een regering, door de rijkspresident geïnstalleerd. Nu werd de volgorde omgekeerd, - de regering stuurde het parlement naar huis, en probeerde door het uitschrijven van nieuwe verkiezingen een parlement te krijgen, dat wel zijn goedkeuring gaf aan het bewind voeren zonder parlement. De verkiezingen in November j.l. hebben dit resultaat niet gebracht. De rijkspresident probeerde het intuschen nog eens met de regering von Schleicher, en nu gebleken is, dat het daarmee ook niet lukte, is de rijksdag opnieuw ontbonden, president von Hindenburg heeft de regering met Hitler aan het hoofd geïnstalleerd, en deze zal trachten in de verkiezingen, die op 5 Maart zullen plaats vinden, een parlement te verkrijgen, dat zijn goedkeuring aan de dictatuur geeft.

De wezenlijke verandering in de Duitse politiek heeft dus reeds plaats gevonden, toen de regering niet meer uit het parlement voortkwam, maar door de rijkspresident werd aangewezen. De gang van zaken onder democratische vormen was, dat het parlement een regering vormde, en de president zijn goedkeuring daartoe gaf. Indertijd maakte het parlement de wetten, en de regering was de uitvoerder daarvan. De overgang naar de dictatuur vond plaats, toen ook in het parlement bleek, dat een compromis tusschen de verscherpte klassetegenstellingen niet meer mogelijk was. De regering Brüning, die door noodverordeningen wetten maakte, wetten, waardoor geprobeerd werd, de politieke tegenstellingen in bedwang te houden, en waardoor de arbeiders gedwongen werden, met verlaagde lonen en verminderde werkloozensteun-gevoegen te nemen, ze was de door het parlement zelf gevonden uitkomst. Die kringen van de Duitse bourgeoisie, die over de werkelijke macht beschikken, zijn een stap verder gegaan, en hebben deze noodtoestand, waarin zich het parlementaire stelsel bevindt, tot een wettige en normale toestand gemaakt. Dat gebeurde, toen door de rijkspresident de regering aangewezen werd (von Papen, von Schleicher, Hitler) en men het parlement alleen om zijn goedkeuring vroeg.

Wanneer vergelijkingen mogelijk zijn, is dit een toestand als onder het keizerrijk van voor de oorlog. De regering werd aangewezen door de keizer, was aan deze verantwoordelijk, maar werd gedragen door een gewillig parlement. Het was de constitutionele monarchie. De regeringen van von Papen tot Hitler zou men dus ook constitutionele dictatuur kunnen noemen, een aan waarborgen gebonden autocratische regering.

De ~~regering~~ wettelijke macht ligt hier geheel in handen der regering, maar die heeft een gewillig parlement nodig, dat adviseerend en meewerkend de regering helpt, de klassetegenstellingen in de bevolking in bedwang te houden. De taak van de regering Hitler is op het oogenblik voornamelijk om door samenwerking van het regeeringsapparaat en de partijorganisatie van de N.S.D.A.P. een voor dit doel geschikt parlement te verkrijgen. De dictatuur van een door Hindenburg en de kringen die achter hem staan aangewezen regering, is reeds lang een feit, het gaat er nu maar om ze zoo op pooten te zetten, dat ze haar taak, de verscherpte klassetegenstellingen in bedwang te houden, ook kan vervullen. De regeringen von Papen en von Schleicher slaagden daarin niet, de toekomst zal leeren of Hitler en de N.S.D.A.P. meer succes zullen hebben. Eenig licht in deze vraag zal het zeker brengen, als we iets meer weten van de kringen, die achter de rijkspresident staan, en in verband daarmee de Hitlerpartij gaan bekijken.

communistiche partij, die na de dood van Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg aan de politiek op parlementaire grondslag meededen, hielpen hieraan mee. Ook de communistiche partij riep de revolutionaire arbeiders op de wapens neer te leggen, en deze partij had onder de opstandige arbeiders het grootste aanzien. Groote verwarring in de gelederen der opstandigen was het gevolg.

Weer boden de generaals de sociaaldemocratische regering hun diensten aan, en dit aanbod werd gretig aanvaard. Het nog intact gebleven militaire apparaat heeft toen, in opdracht van de sociaaldemocratische regering, de opstand in bloed gesmoord.

De democratische staatsvorm, de republiek, was weer hersteld, maar opnieuw door middel van een militair machtsinstrument, dat onder de directe leiding van de grootbourgeoisie staat. Het bleef ook verder een wapen in de handen van het grootkapitaal, dat de republikaansche regering evenzeer te vreezen had, als de neergeslagen arbeiders. Het is ook dit militaire machtsapparaat, - in de jaren tot 1932 geweldig uitgebouwd -, waarop von Hindenburg en zijn vrienden steunden, toen ze met de regering von Papen de democratie lieten sterven. De democratie is in Duitschland een zachte dood gestorven, want ze was te oud. Deze vorm van beheer in de kapitalistische maatschappij kon de verscherpte klassetegenstellingen niet meer in bedwang houden, ze heeft afgedaan, en de grootbourgeoisie grijpt zelf direct de teugel van het bewind.

Tegelijk hebben sinds 1923 op ander terrein ook groote veranderingen plaats gevonden. De revolutionaire opstand van de arbeiders is in 1923 volledig door het militaire gezag gebroken, maar de revolutionaire spankracht van de arbeidersmassa is na 1923 ondermijnd en naar vakverenigingswerk en parlementaire politiek afgeleid.

Voornamelijk de communistiche partij deed haar best om de illusies van de bruikbaarheid van de vakverenigingen in de klassenstrijd, en de mogelijkheid van politieke veroveringen door het parlement, te doen herleven. Men is bevreesd aan de zijde van de bourgeoisie, dat deze illusies gaan vervliegen, als het duidelijk wordt, dat van de democratie niets meer over is; daarom ook de poging om een gewillig parlement als dekking van de dictatuur te krijgen. Toch zal het niet lukken de massa's in de democratische waan te houden, want de dictatuur van het grootkapitaal is er omdat geweld moet worden gebruikt, ten einde het kapitalistisch beheer over het maatschappelijk leven te handhaven. Zoo groeit de revolutionaire spanning onder de massa naar mate de democratische illusies vervliegen, maar er is nog geen kracht en geen samenhang, dat is het jammerlijk resultaat van 10 jaar parlementaire politiek en vakverenigingsbeweging.

De bourgeoisie kan met zoo'n toestand geen genoegen nemen. Een arbeidersklasse die gedisilluseerd is, zich niet inspannt, en min of meer lijdelijk verzet pleegt, is zelfs in zijn machteloosheid sterk genoeg om het kapitalistisch beheer in gevaar te brengen. Daarom werd de nationaal-socialistische beweging op touw gezet. De heele klassebewuste bourgeoisie, tot de zoons van de ex-keizer toe, hielp mee, millicenen aan geld en goederen werden ter beschikking gesteld, de geheele kleinburgerij en de boeren werden mobiel gemaakt en een hechte, op militaire leest geschoelde organisatie opgetrokken, die de klassenstrijd en het klassebewustzijn bij de arbeiders uit wil roeien. De geest van 1914, waar het klassebewustzijn verstikt, en iedereen gedwongen was, alles, zelfs het leven voor het vaderland te geven, zal weer worden wakker geroepen, dit offer vraagt het kapitalistisch beheer.

Achter von Hindenburg staat de Duitse grootbourgeoisie, de heeren uit de directiekamers van de groote banken, en van de grootindustriële ondernemingen, de hoofden van de rijke landadel, hooge militairen, enz. De economische en maatschappelijke invloed van deze kringen is in het Duitsland van nu van zoo overweldigend gewicht, dat het haast niet anders kan dan dat ook in de politiek zich hun wil doorzet. De menschen van deze tamelijk nauwe kring, die onderling natuurlijk ook hun tegenstellingen hebben, - en wel zoolang ze zaken doen -, zijn het eens in het verwerpen van het zuiver parlementaire stelsel. Zij, die nagenoeg het monopolie bezit van kapitaal, grond en industrie in handen hebben, zien dit monopolie het best gewaarborgd door een sterke staatsmacht naar de oude stempel. Kan aan het hoofd van deze staatsmacht niet meer de keizer staan, dan toeh een oud generaal met naam en gezag, en behoorend tot de adel. Men vergete toeh vooral niet, dat in Duitsland de grootbourgeoisie door traditie van de overige burgerij is afgescheiden, doordat ze van huis uit tot de adelstand behoort, of zich daar anders in heeft laten opnemen. Von Hindenburg, de generaal veldmaarschalk uit de oorlog is hun man, zij schoven hem naar voren, en zij handhaven en ondersteunen ook zijn gezag.

De gebeurtenissen van de Novemberdagen van 1918 hebben ons laten zien, dat het economische en het maatschappelijke gezag van het kapitaal niet rechtstreeks en niet onder alle omstandigheden in politiek gezag omgezet kan worden. Het politiek gezag was in de oorlog zuiver militair gezag geworden, en dit militair gezag werd in de oorlog onder de slagen van de entente-legers in elkaar gebreukt. Ook in het binnenland had het zijn krachten overspannen, en stortte daarom met de nederlaag op de slagvelden, ook in Duitsland zelf ineen. De onder het oude regime in bedwang gehouden arbeidersorganisaties kwamen naar voren, maar durfden het onder de leiding van de sociaaldemocratie niet aan, het economisch en maatschappelijk gezag van het kapitaal aan te tasten. Sterker nog, de sociaaldemocratische regering onder Ebert-Scheidemann, die bevreesd was voor het opkomen van communistische stromingen, die de burgerlijke eigendomsverhoudingen aan zouden tasten, sloten toen reeds een stille overeenkomst met wat nog overgebleven was van het militaire gezag, met de generaals. Zij ondersteunden de militairen in hun pogingen, om troepenafdelingen, die trouw waren gebleven aan het oude gezag, bijeen te houden, of om nieuwe dergelijke formaties te organiseren. De sociaaldemocratische bewindvoerders verkregen daardoor een macht, die niets liever deed, dan communistische, het sociaaldemocratische bewind in gevaar brengende stromingen, in bloed te smoren.

Maar het bleek reeds toen, dat deze overgebleven militaire macht sterker was dan de sociaaldemocratische regering. In Maart 1920 grepen deze militairen naar de macht, verjoegen de regering, en stelden onder leiding van regeringsraad Kapp en de bekende generaal von Ludendorff een eigen regering in. Toch is toen ook gebleken, dat de militairen wel de regering konden weggagen, maar niet in staat waren het gezag over de geheele bevolking uit te oefenen. De opstand tegen deze militaire regering laaide fel op, opstandige arbeidersmassas in Midden-Duitsland en Thüringen en voornamelijk in het Ruhrgebied verpletterden de daar aanwezige militaire formaties, terwijl de nieuwe regering in het overige Duitsland als op een valkaan zat. De grootbourgeoisie zag spoedig in, dat de revolutionaire spankracht van de arbeidersmassas nog sterker was dan hun militaire macht, zij liet de militaire regering verdwijnen en de sociaaldemocratische regering kwam gewillig terug.

De democratie was door de opstand van de arbeiders hersteld, dat was het ook alleen wat de sociaaldemocratische leiders wilden. Zij roepen de arbeiders op, nu de democratie en de republiek niet meer in gevaar waren de wapens neer te leggen. Maar niet alleen zij, ook de leiding van de

De kringen achter von Hindenburg hebben de nationaal-socialistische partij, en ook haar leider Adolf Hitler, gemaakt. De loopbaan van Hitler laat dat duidelijk zien. Hij is uit een kleinburgerlijk gezin, en met haat vervuld tegen de roode arbeidersbeweging, temeer, daar hij zelf als loonslaaf moest werken, en zich toch wat beters voelde. Na vrijwillig in de oorlog te zijn gegaan, is hij na de oorlog soldaat bij de rijksweeer. Zijn aanleg voor redenaar en zijn haat tegen alles wat rood was, werden opgemerkt. De soldaat Hitler werd door de officieren tot "opvoedingsofficier" benoemd, en als propagandist op de troepen losgelaten. De "opvoedingsofficier" Hitler heeft in deze tijd, over wat hij de soldaten vertellen moest, bijeen gegaard wat hij te pakken kreeg - zoo begonnen de theorie en de leuzen van het nationaal socialisme. Het is een allegaartje geworden. De oproep van Hitler als nieuwe rijkskanselier is daarvan een treffend voorbeeld. Het inzicht van het verloop van de geschiedenis, dat hier als regeeringsverklaring voor de dag komt, getuigt alleen van geestelijke armoede. "De nederlaag van Duitsland in de oorlog komt door het verraad van het marxisme", en "veertien jaar marxisme na de oorlog hebben Duitsland geruïneerd", zie hier een paar staaltjes uit deze oproep. Maar, wat kan de bourgeoisie het schelen of er iets van waar is, wat Hitler zegt, als het maar dient om hun gezag te versterken. En dat is het, de grootbourgeoisie heeft de kleine burgerman noodig, de kleine burgerij, die maar niet begripen kan, dat er geen mogelijkheid van een zelfstandig bestaan meer voor hun is in deze maatschappij. Zij willen de gouden tijd van het handwerk terug hebben, en gelooven graag, dat het het marxisme en de bandeloze proletariërs zijn, die hun de ellende bezorgd hebben. Hun standgevoel verzet er zich tegen, dat ook zij reeds onteigend zijn en tot de proletariërs behoren, en zoo zijn zij het beste materiaal in handen van de grootbourgeoisie om tot neerhouden van de arbeidersbeweging gebruikt te worden. Het klein burgerdom, en de kleinburgerlijk denkende arbeiders, onder de leiding van de grootbourgeoisie politiek georganiseerd, dat is de nationaal socialistische beweging. De leidende functies in de N.S.D.A.P. zijn in handen van graven en baronnen en de keers wordt bepaald door de geldschietters, die achter de schermen staan; Hitler is alleen de "opvoedingsofficier", en de naar voren geschoven "man uit het volk".

Zoo wordt een groote organisatie, van propaganda en machtsmiddelen rijkelijk voorzien, midden onder de bevolking opgericht, en zij heeft tot taak, de oude staatstucht weer door te zetten, en alles wat maar naar klassebewustzijn en klassenstrijd riekt, in de kiem te smoren. Maar dat deden de nazi's ook al voor dat Hitler rijkskanselier werd, en ze werden ook toen reeds door de staatsmacht bevorderd en beschermd. De nazi-banden zijn wel brutaler in hun optreden geworden, sinds zij zich officieel regeringspartij weten, bovendien wachten velen van hun op baantjes in het staatsapparaat, want dat is zeker een der gronden, waarom de N.S.D.A.P. zoo veel aanhangers telt. In zover is het dus een verscherping van de bestaande toestand.

Wat zullen de sociaaldemocraten en de vakverenigingen doen, op wie zich de aanval der nazi's ten deele richt, als ze het "marxisme" bestrijden om de oude staatstucht te herstellen? Sinds ze in 1914 de verklaring afgegeven hebben, dat ze "in het uur van gevaar het vaderland niet in de steek laten", was hun heele optreden niets anders dan een bewijs, dat ze het "marxisme" op het altaar van het vaderland geofferd hebben. De praktijk van de vakvereniging is sinds lang samenwerking tusschen de klassen; de klassenstrijd diende alleen tot frase in hun mond om de arbeiders achter zich te krijgen. De regering zal nu van hen eischen, dat ze terwille van de staatstucht ook deze frase niet meer gebruiken, maar dat ze openlijk

zullen gaan propageeren, wat al jaren lang hun praktijk was. En ook dit offer zullen ze het vaderland brengen om hun bestaan te rekken, ook al draagt dit de kiem van hun ondergang in zich, omdat ze zoo op de duur hun laatste restje vertrouwen bij de arbeiders moeten verspelen. Ze zullen geen gelegenheid voorbij laten gaan, om te bewijzen, dat ze de klassenstrijd verfoeien, en dat ze dus met het marxisme, dat de nazi's bestrijden, niets te maken hebben. In de geheime besprekingen van de opperste leiding der vakverenigingen met de afgetreden regering von Schleicher hebben ze de bourgeoisie hun trouwe diensten aangeboden; de heeren die aan de touwtjes trekken zullen het Hitler dan ook wel duidelijk maken, dat de vakverenigingen niet gemist kunnen worden.

En de communistische partij? Zij zal het niet zoo makkelijk hebben om haar politiek van van twee wallen eten vol te houden. Men laat haar in leven, als ze de voorgeschreven wetten eerbiedigt en haar rol van "aan de regering zeer getrouwe oppositie" in het parlement vervult. De ruimte voor deze werkzaamheid zal zeer beperkt zijn; en het ligt in de lijn van de politiek van Moskou, dat ze de mogelijkheid van het voeren van parlementaire politiek niet willen missen. Maar ze zullen deze positie alleen kunnen houden, als ze hun handen van de werkelijke klassenstrijd en revolutionaire acties afhouden. Het zal worden: het een of het ander. Wordt de K.P.D. als organisatie geheel verboden en moet ze onder de grond, dan kan het niet anders, of de leiderskliek die door Moskou geïnspireerd en boven water gehouden wordt, raakt haar invloed op de revolutionaire arbeiders kwijt. Met de legale communistische partij verliest de heerschende klasse dus ook de controle over wat er aan revolutionaire krachten onder de arbeiders aanwezig is. Dit is de bourgeoisie natuurlijk ook bekend, en daarom is het nog zoo zeker niet of ze de K.P.D. geheel zal doen verdwijnen.

De Deutsche bourgeoisie ziet, dat het vroeg of laat weer tot een groote krachtproef moet komen, zooals die van 1914, en ze wapent zich daarvoor. En de morele bewapening neemt hierbij niet de laatste plaats in. De halfslachtige pacifistische geest, het resultaat van veertien jaren marxisme, moet met wortel en tak worden uitgeroeid. De nazi's hebben hiermee een begin gemaakt, maar dit werk kan niet goed gedaan worden, zonder de medewerking van de officieele arbeidersbeweging. Een landsverdediging, die steunt op een anti-kapitalistisch gezinde arbeidersmassa, die zich alleen niet direct verzet, omdat ze daartoe op het oogenblik geen organen heeft, dat is een zwaaiwring, die door de paalworm is opgevreten. De nazi's kunnen enkele van die paalwormen vangen en kapot maken, maar de sociaaldemocraten kunnen ze vergiftigen. Daarom zullen ze weer terug moeten tot hun taak in de jaren 1914 tot 1918: de arbeiders opwekken het vaderland, dat toch al zoo in het nauw zit, niet verder in gevaar te brengen, maar positief mee te werken om die moeilijkheden te overwinnen. Als ze zich al verbeeld hebben, dat ze de dragers waren van een nieuwe Deutsche kultuur, dat zij de nieuwe meesters waren, dan hebben ze dit zoo gauw mogelijk uit hun hoofd te zetten. Ze zijn de knechten gebleven, ze hebben alleen al die tijd overal in het huis van hun meesters rond mogen sjuwen, om al de vuile rommel op te redderen. Nu dat gebeurt is komen de oude meesters er weer in en moeten zij naar de keuken terug. Ze zullen dat slikken, want slaven slikken veel.

Moet de S.P.D. terug naar haar positie tijdens de wereldoorlog, ook de K.P.D. zal haar werk uit het verleden, dat van de U.S.P. weer op moeten vatten. Ze zal de veiligheidsklep moeten zijn, die wanneer de spanningen te hoog worden, de ontevredenheid der arbeiders afleidt naar de kanalen van het parlementarisme. Voor zover ze dit doet kan de bourgeoisie haar toelaten. Dienen er in haar rijen Liebknachts op, die verder willen gaan, dan gaan die achter de tralies.

Toch kan de K.P.D. niet heelemaal weer de U.S.P. van vroeger worden, omdat ze aan Rusland vast zit. Zoolang er nog geen zekerheid bestaat ~~van~~ of Duitschland en Rusland in de komen de oorlog naast of tegenover elkaar komen te staan, zoolang zal Moskou probeeren een legale K.P.D. te houden, die propaganda voert voor de vriendschappelijke betrekkingen tusschen Rusland en Duitschland. Kans op verbod van de K.P.D. is er dan alleen, wanneer de bourgeoisie, tegen eigen inzicht in, dit zou moeten doen als concessie aan de "anti-marxistische" krachten, die ze zelf opgeroepen heeft.

Voor het geval Rusland en Duitschland tegenover elkaar komen te staan, zal de Deutsche regering met de Russische om de K.P.D. moeten vechten, die dan in een legale oppositie partij en een illegale partij, die met alle midelen de Deutsche staat zal trachten afbreuk te doen, uiteenvalt.

Waar het het meest naar uit ziet is echter, dat Rusland en Duitschland samen zullen gaan, en dan wordt de rol van de K.P.D. heel duidelijk. Ze zal door een schijnoppositie de ontevredenheid van de arbeiders bezweren, zeggen dat een "Sowjet-Duitschland hun belangen natuurlijk veel beter zou dienen, maar tot solidariteit met hun "socialistisch vaderland" oproepen.

Ondertusschen heeft de bourgeoisie door Hitler laten verkonden, dat in 4 jaar tijds de Deutsche boeren- en middenstand voor de ondergang bewaard, en de millioenen werkloze arbeiders uit de ellende gered zullen zijn. Zij vraagt voor deze belofte algeheele overgave aan staat en gezag, dus aan het kapitalistisch beheer. Als ze zich zoolang kan handhaven, dan zullen millioenen, die vandaag maar al te graag luisteren naar wat hun beloofd wordt, dan al lang weten, dat ze meegeholpen hebben nieuwe ketenen bij de oude te smeden. Het zij dan dat de ~~grote~~ opgezwiepte krachten van een groote bevolking tot oorlog geleid hebben. Dan zullen de Hitlers vol afgrijzen staan voor de rekening, die hun gepresenteerd wordt.

Stalin over het karakter van de proletarische revolutie.

In de "Tribune" van 28 Jan. 33 komt Onderstaand citaat van Stalin voor: "Vroeger beschouwde men de proletarische revolutie uitsluitend als het resultaat van de innerlijke ontwikkeling van het betreffende land. Tegenwoordig heeft men hierover een andere meening. Tegenwoordig moet men de proletarische revolutie in de eerste plaats als resultaat van de ontwikkeling der tegenovergestelde stellingen in het wereldsysteem beschouwen, als resultaat van het verbreken van de ketting van het imperialistische wereldfront in dit of dat land." (Surviveering van ons).

Hoewel uiterst vaag gezegd, beteekent dit in werkelijkheid niet meer en niet minder dan het vervangen van de proletarische revolutie door een imperialistische wereldoorlog. Immers, de proletarische revolutie is volgens Stalin niet het gevolg van de innerlijke ontwikkeling van het kapitalisme, van de steeds toenemende verscherping van de klassentegenstellingen, maar de proletarische revolutie zou een gevolg zijn van de verbreking van het evenwicht in de machtsverhoudingen der imperialistische grootmachten. De proletarische revolutie niet een gevolg van de ontwikkeling der klassentegenstellingen, maar van de ontwikkeling der tegenstellingen der kapitalistische machten onderling!

Te zeggen dat het proletariaat iets te maken heeft met de onderlinge machtsverhoudingen van het kapitalisme, is oorlogspropaganda. Dat Stalin daaraan meedoet, bewijst dat het Russische staatskapitalisme wel iets te maken heeft met de onderlinge machtsverhoudingen van het kapitalisme. Wanneer bij een gewelddadige verbreking van het evenwicht tusschen deze machtsverhoudingen, de schaal ten gunste van Rusland overslaat, dan noemen we dat de zegevierende proletarische revolutie! In werkelijkheid beteekent dit echter het veroveren van de wereldhegemonie door het Russische staatskapitalisme.

Wat willen de communisten?

Aangezien het weer tegen de verkiezingen loopt had de C.P.H. een openbare vergadering belegd in Laren, ten einde een afdeling op te richten. Voor dit grootsche doel had men Wijnkoop uitgenoodigd met als onderwerp "Wat willen de communisten". Al beweert de C.P.H. geen verkiezingspartij te zijn, toch is het wel opmerkelijk, hoe ze hun activiteit ook nu weer ontplooien, al was het alleen maar om de onmisbaarheid van de "leiders" in het parlement te bewijzen.

Wijnkoop zette uiteen, dat in Rusland ernstige pogingen gedaan worden om het socialisme op te bouwen. Het voornaamste bewijs ervoor is naar zijn meening het feit dat de werkloosheid er volkomen gelijkwideerd is. Natuurlijk hebben niet alle 165 miljoen menschen, wat ze zouden willen hebben, maar één ding was volgens Wijnkoop zeker, dat ze niet werden uitgebuit. Het is dan ook de taak van het internationale proletariaat Rusland te ondersteunen. Want de geheele kapitalistische wereld vormt één front tegen Rusland, om zoodra die de kans schoon ziet, zijn begeerige klauw op Rusland te slaan en de diktatuur van het proletariaat te vernietigen. Enfin, het bekende laadje op de bekende wijs.

Voor het debat gaven zich verschillende personen op. Allen kregen 10 minuten spreektijd. Doordat eenigen hun spreektijd wilden afstaan, was het mogelijk, dat enkele van onze kameraden een langere tijd hadden. Dit had wel de ergernis opgewekt van Wijnkoop, hetgeen hij de voorzitter, die op dit punt weinig ervaring bleek te bezitten, dan ook onomwonden te kennen gaf.

Bij het debat werd onzerzijds gezegd, dat we in het oog moeten houden, dat Rusland de 3e Internationale gebruikt als instrument voor zijn buitenlandsche politiek. Het is daarom van het grootste belang dat we weten wat dit wil zeggen. Rusland voert een politiek van militaire bondgenootschappen met imperialistische staten. Een politiek, die door Bucharin geformuleerd is, en aangenomen door het Ekki. Bucharin ziet namelijk geen verschil tusschen een leening en een militair verbond met een kapitalistische staat. Een politiek, die het uitgebuite en onderdrukte proletariaat van kapitalistische landen verplicht af te zien van een omverming van de oorlog in de burgeroorlog, als deze kapitalistische staat met Rusland verbonden is. Als voorbeeld haalde de debater o.a. aan de door de 3e Internationale tot de arbeiders en boeren van Littauen gericht eeroep om hun vaderland te verdedigen. Tevens wees hij op het feit, dat Wijnkoop een scheeve voorstelling ervan gaf dat de geheele kapitalistische wereld als één blok tegen Rusland zou optrekken, waarbij dan over het hoofd wordt gezien de tegenstellingen, die er tusschen de kapitalistische landen bestaan. Wanneer er sprake is van een nieuwe wereldoorlog, waartoe de internationale verhoudingen zeker zullen leiden, vormen zich twee bloks, en Rusland zal zich bij een van die bloks

aansluiten. Dit zoeken naar bondgenooten moet ondersteund worden door de 3e Internationale. De communistische partijen kunnen dus niets anders zijn dan verlengstukken van de buitenlandsche politiek van Rusland. Dat de communistische partijen daardoor in tegenstelling komen tot de revolutionaire arbeiders van de wereld, zijn feiten, die niet nader behoeven te worden aangetoond.

Vervolgens werd onzerzijds ook nog naar voeren gebracht dat er in Rusland geen sprake kan zijn van een opbouw van het socialisme. Dat zich daar bezig is een nieuwe klasse te vormen: de sowjet-bureaucratie. ~~xxxxxx~~ Dat kapitaalvorming ook nu nog niet is uitgesloten, gezien de uitspraak van Stalin, dat de kolchozen het mogelijk hadden gemaakt dat het aantal millioens groter geworden was. Dat kan toch met socialisme niets te maken hebben. Het criterium van het communisme is voor ons, dat de arbeiders de macht in handen hebben. Daar is in Rusland geen sprake van. In dit licht moeten we het besluit bezien, dat het Centraal Comité der C.P.R. op 7 Sept. 1929 heeft genomen. Het besluit heet:

"Maatregelen tot de nieuwe ordening van het beheer der productie en het vastleggen van de dictatoriale rechten van den leider in de bedrijven". In dit besluit wordt het een abnormaliteit genoemd, dat de arbeiders zich overal mee willen bemoeien. Dat gaat natuurlijk niet. Dat zou al te bar zijn. Het Centraal Comité acht dit een groote fout en daarom verlangt het "een energieke afschaffing van deze abnormaliteiten, omdat anders het doorvoeren van de arbeidsdiscipline, het opvoeren van de arbeidsintensiviteit en het verwezenlijken van de bezuiniging..... niet te verzekeren is". De debater toonde aan de hand van dit dokument aan, dat het Russisch bedrijfsleven het tegendeel is van socialistisch collectivisme. Het is een autocratisch bestuursapparaat, wat we gewoonlijk "fascisme" noemen. Deze en nog meerdere feiten uit Rusland wijzen erop, dat het socialisme er niet wordt opgebouwd. Het socialisme kan alleen opgebouwd worden door de arbeiders zelf, door middel van de arbeidersraden. Daarom kan onze leuzen alleen maar zijn "alle macht aan de raden". Als typische bijzonderheid werd ook nog vermeld, dat zelfs in het Handelsblad als laatste redmiddel voor het ondergaande kapitalisme in de Westersche landen aanbevolen werd de superkapitalistische organisatie, die de Sowjet-Staat is, als voorbeeld te nemen. Daar kon Wijnkoop het voorloopig mee doen. Door de zakelijke wijze waarop onze kameraden bovengenoemde feiten naar voren hadden gebracht, lukte het hem niet zich er met een scheldkanonnade van af te maken. Integendeel, hij maakte ons het compliment, dat wij, in tegenstelling tot een C.S.P'er, niet persoonlijk waren geweest. Tot een erkenning van de feiten kon hij echter alleen maar gebracht worden door onze herhaalde interrupties. Twee belangrijke feiten heeft hij echter toegegeven. Dat is iets, waarover ze in de Tribune maar liever zwijgen en als erover wordt gesproken, ontkennen ze het eenvoudig.

Wijnkoop heeft ten eerste toegegeven en als juist erkend de meening van Bucharin, dat er tusschen een leening en een militair verbond geen principieel verschil is, en ten tweede toegegeven en als juist erkend de oproep van de 3e Internationale tot de arbeiders en boeren van Littauen om hun vaderland te verdedigen. Hij motiveerde dit door te zeggen, dat alles, wat in het belang van de opbouw van Rusland moest gebeuren, goed was. Het is ons "socialistisch vaderland", en dat moeten wij verdedigen. Hierdoor is het te verklaren, dat de opbouw van Rusland in de eerste plaats komt, en de wereldrevolutie alleen nog maar op feestelijke vergaderingen wordt besproken. Daarom zal de 3e Internationale ons oproepen schouder aan schouder te staan met onze nationale bourgeoisie, om, tijdelijk natuurlijk, dien onze bourgeoisie een militair bondgenootschap met het "socialistische vaderland" Rusland heeft gesloten!

40.
MUITERIJ OP DE VLOOT IN INDONESIA.

De bemanning van het oude slagschip de Zeven Provinciën, het eenige slagschip in de Indonesische wateren, liggende op de reede van Oel-leh-leh, Sumatra's Noordelijkste punt, is aan het muiten geslagen, heeft zich meester gemaakt van het schip en is er mee naar zee vertrokken, zestien officieren en negen onderofficieren als gevangen met zich mee voerende. De directe aanleiding tot deze opzienbarende daad was een ingrijpende gageverlaging, de diepere oorzaak echter de permanente revolutionaire geest welke de laatste dertig jaar onder het marineproletariaat heerscht.

Talrijk zijn de daden van verzet van de marinemannen, en regelmatig moest de vloot van militante revolutionairen gezuiverd worden. Bij stakingsacties, enz., o.a. met de internationale zeeliedenstaking in 1911, gaven de marinemannen blijk van klassesolidariteit.

In de oorlogsjaren, reeds in 1915 kwam het op de vloot tot algemeene verzetsuitingen, en begin 1916 was het alleen aan de soepelheid van de autoriteiten te danken dat het toen niet reeds tot actieve muiten op het heele eskader kwam.

Het kwam evenwel tot bloedige botsingen met politie en ~~autoriteiten~~ de autoriteiten werden weer eenigszins de situatie meester, toen een aantal actieve elementen, behorende tot een illegale socialistische groep naar Holland verwijderd en aldaar geïnterneerd waren.

In die dagen, midden in de wereldoorlog stonden deze mannen zonder ervaring en midden in een situatie die internationaal gekenmerkt werd door nationale hartstocht en godsvrede, en konden zij geen gebruik maken helaas, van de macht die zij hadden.

Nadien echter kwamen er steeds weer uitbarstingen van verzet voor, die zich uitte in lijdelijk verzet, collectieve dienstweigering en sabotage. Interneering op het eiland Onrust, krijgsraadvonnissen volgden elkaar snel op. De agitatie breidde zich echter uit onder het leger en de Indonesische bevolking, waaronder de nood tengevolge van de regeeringspolitiek bitter hoog was gestegen. In 1918 werd te Soerabaia een matrozen- en soldatenraad geformeerd, waarvan de leden echter, doordat de revolutie blijkens de S.D.A.P. een vergissing was, werden gearresteerd en tot zware gevangenisstraffen werden veroordeeld. Hiermede werd een periode van de geschiedenis der marine afgesloten, zowat het geheele personeel ontslagen, en met officieren en onderofficieren en een groepje verkochte en gekochte elementen een nieuwe marine opgebouwd. Voorla in Indonesië dachten de autoriteiten door versterking van het uit verschillende nationaliteiten bestaande Indonesisch element, saamhoorigheid, solidariteit en eensgezind optreden van het marineproletariaat te voorkomen.

Inderdaad is het een tijdlang rustig geweest, langer als ooit daarvoor, mede doordat de gages aanmerkelijk waren verhoogd en andere concessies ten opzichte van voeding en meerdere vrijheid waren gedaan.

De verscherping van de crisis echter, dat vooral ook het coloniale kapitaal trof, noodzaakte de bezittende klasse ook tot bezuiniging over te gaan bij de marine.

Onder de druk van de omstandigheden, die zowel op het Hollandsche als op het Indonesische deel der vlootbemanning rustte, werd de draadversperring van ras- en nationaliteitenverschillen verbroken, en kwam de eenheid tot stand. Toen de eerste berichten van de verlagingen het vlootpersoneel bereikten ontstond er reeds beroering, toen daarbij nog een verhooging van de verlaging kwam, kwam het op het eskader te Soerabaia tot collectieve dienstweigering.

De actie op de "Zeven Provinciën".

Ruim 20 doden, ruim 20 gewonden, de zware vonnissen die nog zullen vallen, de machthebbers hebben eens laten zien, "hoe er tegen muiters hoort te worden opgetreden". Het verloop van de gebeurtenissen toont duidelijk aan, dat deze "muiten" een welkome gelegenheid was, om tegenover het groeiende verzet bij de marine nu eens een duidelijk voorbeeld te stellen. Zoodra de Zeven Provinciën de haven van Oel-leh-leh had verlaten, wisten de autoriteiten wat er moest gebeuren, er moest bloed vloeien, er moest een groote strafvertoening worden gegeven voor het bront van de heele vloot. Angstvallig hebben ze opgepast, dat niets dit plan in de war zou sturen. Stelselmatig is de bemanning van de Zeven Provinciën onwetend gehouden van wat er met hun zou gebeuren. Een sommatie zou worden gegeven, tien minuten bedenktijd, en dan zou het wezen. Uit de berichten blijkt ook duidelijk, dat die eene sommatie zoo was gesteld, dat aan boord niemand er uit begrepen had, dat er direct geweld zou worden gebruikt; iedereen dacht dat er verder zou worden onderhandeld, alles loopt aan dek rond ..... daar valt de bom er tusschen. Het prestige was gered.

Om dit optreden te rechtvaardigen, moest de burgerpers vertellen dat het een revolutionaire actie was, de ware feiten werden verzwegen, zoo bijvoorbeeld dat het schip van het begin tot het eind onder Nederlandsche vlag is blijven varen, dat de officieren vrij gewapend aan boord mochten rondlopen, en met hun superieuren mochten telegrafeeren. Dit alles zou het aan iedereen hebben duidelijk gemaakt, dat het met het "zuiver revolutionaire karakter" van deze actie zoo'n vaart niet liep. Deze doden zijn niet gevallen als slachtoffers van "communistiche agitatie", omdat "de partij van Tan Malakka hen veertien dagen van te voren tot deze actie had opgeroepen", zooals de Tribune dat eerst voorstelde, ze komen in dit geval op rekening van de sociaaldemocraten, van de moderne marinebond C.A.M.B.O., die zonder hen inzicht in de werkelijke klasseverhoudingen te geven, allerlei democratische illusies bij hun had aangekweekt.

Eerst 10% loonsverlaging, daarna nog 7%. Ontevredenheid onder het vlootpersoneel; de bonzen voeren een groot woord op de personeel vergadering en sturen een telegram aan de regering. De regering antwoordt in een dubbelzinnig gesteld telegram, de bonzen weten nu wat hun taak is, ze maken de matrozen wijs, dat de tweede loonsverlaging voor goed van de baan is, en in dat vertrouwen vaart het eskader uit. Dan komt het bericht, dat de loonsverlaging toch doorgaat. Het marinepersoneel voelt zich bedrogen, de regering heeft haar belofte verbroken, dan hoeven zij daartegenover hun beloften ook niet na te komen, en zoo gaan verschillende groepen tot dienstweigering over, tegen de "onrechtvaardige loonsverlaging". Als daarop arrestaties volgen, gaan de jongens van de Zeven Provinciën over tot een solidariteitsdemonstratie met de opgesloten kameraden in Soerabaia. Ze zullen met het schip opvaren naar Soerabaia, het daar weer in handen van de commandant stellen, en zich bij de andere dienstweigeraars laten opsluiten. Aanranden van het staatsgezag of zoo iets ligt heelemaal niet in hun gedachte, als democratisch grootgebrachte staatsburgers verbeelden ze zich, dat ze in ieder geval moreel het recht tot staken hebben, als de regering haar beloften verbreekt. Zoolang het conflict duurt, is de dienst voor hun afgelopen. Ze varen naar huis, en zullen daar wel verder zien. Het komt zelfs niet bij hun op, dat zoiets een "misdrijf" is, waar menschenlevens bij gemeid zouden kunnen zijn.

Vier en veertig Hollandsche marinemannen werden gearresteerd en onder bewaking van Indonesische militairen te Malang, in het marine kampement geïnterneerd, waarna het eskader naar zee ging. Vlak daarop evenwel opnieuw gemeenschappelijke dienstweigering, thans van het Indonesische marinepersoneel van vliegkamp en werf, waarop vierhonderd man op het eiland Madoera werden geïnterneerd.

Weer was de discipline hersteld, totdat de mara kwam, dat de bemanning van de Zeven nog verder was gegaan en zich van het schip had meester gemaakt, waaruit blijkt dat het met die herstelde discipline maar larie was en de agitatie integendeel in kracht toe was genomen.

De daad van deze bemanning is tot nu toe wel het meest beteekenende op dat gebied geweest. Deze daad is wat betekenis betreft gelijk aan die van de bemanning der Potemkin in 1905 (of van Duitschland 1918 - Rusland 1917).

In de pers komt de haat van de bezittende klasse tegen de muitende makers zeer sterk tot uiting. De oliemagnaat en oudminister Colijn en ook de regering eischt bloed. Het schip moet getorpedeerd worden, vliegtuigen moeten het vernietigen. Geen pardon, Geen onderhandelingen. Slechts één sommatie en dan .... bloed.

Laten de heeren wat voorzichtig zijn en een voorbeeld nemen aan hun klassegenooten, die thans de gevangenen van de muiters zijn, of op een eerbiedige afstand achter de Zeven aanjengelen en niet zoo'n keel opzetten. Ze zitten wel is waar in Den Haag, maar op Buitenzorg kunnen de muiters snel genoeg komen en de demonstreerende heeren en dames van de Indonesische uitbuiterswereld afdoende aan het verstand brengen dat de machtsverhoudingen zich op het oogenblik aanmerkelijk gewijzigd hebben.

Overigens kunnen de heeren een proeve van hun heldenmoed geven door te probeeren op oud-vaderlandsche wijze het muiterschap te enteren. De inktkoelie die schreef dat vroeger muiten met de handspak werd bedwongen, zou dan de leiding kunnen nemen. Maar de helden van N.R.Ot. „Telegraaf“, Handelsblad en Indische pers geven de voorkeur aan een onderzeeër of vliegtuig, dan hoeven ze zelf niets te doen, maar laten zij verdoolde en karakterlooze klassegenooten van ons het voor hun opknappen. En daartegen kunnen de muiters zich heel moeilijk verweren.

Maar het feit dat de Dornier vliegbooten anderhalf etmaal op Priok noodig hadden om benzine te laden wettigt het vertrouwen in de solidariteit van de marinemannen. Thans zijn zij vertrokken, met onbekende bestemming. Hoe dat ook de strijd voor de Zeven af mag loopen, deze daad van die kameraden is een van de lichtende momenten in deze duistere tijd.

Laat deze daad een spoorslag zijn om met volle kracht aan de revolutionaire propaganda te werken.

Hoog de klasse-solidariteit.

Bovenstaand artikel ontvingen we Donderdag 8 Februari, toen de Zeven Provincieën dus nog in handen van de bemanning was, van een kameraad, die van de marine goed op de hoogte is. We drukken het graag af, vooral omdat het van belang is om het historisch overzicht dat het geeft van de verhoudingen bij de marine. Wat de laatste gebeurtenissen betreft met de Zeven Provincieën kunnen we het daarentegen niet onderschrijven; we gelooven niet dat we hier mogen spreken van een „Hollandsche Potemkin“, zooals dat over het algemeen in de Arbeiderspers gebeurt. Een en ander zal wel blijken in het volgende artikel, dat onze eigen indruk weergeeft.

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

Int Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen-tegenstellingen tusschen de ver-schillende landen steeds scher-per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmondt. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen sociaal-democratische regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
AMST. GEM. GIRO C 2886
POSTGIRO 203112

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationa-
le Communisten zien den
wezenlijken voortgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuzen:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Zesde jaargang No 5.
Februari 1933 No 3.

Massataktiek.

Voordat de grondslag werd gelegd, waarop het proletariaat tot zelfstan-
dige massa-taktiek kon komen, moest het kapitalisme eerst verschillende ont-
wikkelingsstadia doorloopen. Van handwerk en kleinindustrie moest het eerst
tot grootindustrie worden om een aaneengesloten massa van het proletariaat
te maken, zijn moderne vervlechting met den staat maakt, dat het proletari-
aat in alle vraagstukken van strijdtaktiek tegenover deze macht zijn hou-
ding moet bepalen. Het vraagstuk van den staat moet in het midden der pro-
letarische aandacht staan in verband met de te vilgen taktiek. Deze drie
ontwikkelingsfasen: handwerk en kleinindustrie - grootindustrie - staats-
kapitalisme, weerspiegelen zich duidelijk in de proletarische strijdtak-
tiek.

De kapitalistische ontwikkeling ingeluid door de Fransche revolutie
van 1789 vormt den grondslag voor de taktiek en leuzen der klassegevechten
van 1830 en 1848. De dreiging der proletarische revolutie begint en de bour-
geoisie ziet het proletariaat in scherper tegenstelling tegenover zich. De
burgerlijke groepen die nog aan de revolutie deelnemen, nemen een meer wei-
felende houding aan; het proletariaat ziet zich in hoofdzaak nog geteund
door intellectuele groepen; de leuzen "brood en arbeid" gewagen reeds van
hun proletarische herkomst; de taktiek is het barrikade-gevecht. De zelf-
standige ideologie komt tot uiting in het kommunistisch manifest dat in 1847
ontstaat.

In de Fransche revolutie was het proletariaat nog zeer klein, de boe-
ren en kleinburgers vormden de meerderheid der bevolking; ideologisch vorm-
de het een eenheid met de opkomende bourgeoisie en trad niet met eigen
doelstelling op den voorgrond. Het vormde ten allen tijde de hulp troepen
der kleine en groote bourgeoisie. Wel kon deze ideologie zich reeds verhef-
fen tot het communisme van Babeuf, doch het bleef een samenzwering, die
geen weerklink vond bij de massa en van zelf sprekend was de taktiek geen
massataktiek. De samenzwering is de burgerlijke strijdtaktiek, de taktiek
om het staatsapparaat te veroveren, de taktiek in den strijd tusschen
verschillende heerschersklijken.